

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 52/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Malichom, advokátska kancelária, Dunajská 25, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co 405/2010-483 z 23. apríla 2013 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 11 C 13/2009-377 z 18. mája 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 180/2015 z 18. júna 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. novembra 2015 doručená sťažnosť, v ktorej [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“) namieta

porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 180/2015 z 18. júna 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co 405/2010-483 z 23. apríla 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 C 13/2009-377 z 18. mája 2010 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“).

Podrobne popisujúc skutkový stav veci sťažovateľ namieta, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 180/2015 z 18. júna 2015, ako aj rozsudok krajského súdu č. k. 14 Co 405/2010-483 z 23. apríla 2013 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 11 C 13/2009-377 z 18. mája 2010: „*odporujú čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru z dôvodu, že:*

sa nimi potvrdilo rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým sa vyhovel žalobe navrhovateľa v celom rozsahu, za situácie, kedy odvolací súd jasne a zrozumiteľne neodôvodnil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, hoci sťažovateľ namietal voči viacerým nedostatkom tohto rozhodnutia, pričom namietaný nesprávny procesný postup odvolacieho súdu nebol riešený ani v konaní o Dovolaní (bod IV. sťažnosti);

sa sťažovateľovi odoprelo právo na dovolanie, keď Najvyšší súd odmietol Dovolanie so záverom, že nebol splnený dôvod podľa ust. § 237 písm. f) OSP, pričom tento záver nebol Najvyšším súdom riadne odôvodnený a podložený, nakoľko Najvyšší súd sa nevyjadril vôbec k dôvodom sťažovateľa pre podanie Dovolania (bod V. sťažnosti);

napadnuté rozhodnutia súdov sú arbitrárne, nakoľko súdy v nich neskúmali a nedávali ústavne konformné odpovede na právne a skutkovo relevantné námietky sťažovateľa vznesené v prvostupňovom súdnom konaní, v Odvolaní a v Dovolaní, pričom v odôvodnení napadnutých rozhodnutiach ani neuviedli, prečo tak neurobili, čo než znamená, že súdy jasne a zrozumiteľne neodôvodnili svoje rozhodnutia (bod VI. sťažnosti).“

Sťažovateľ v sťažnosti bližšie konkretizoval dôvody, preto je toho názoru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu a rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu došlo k zásahu do jeho práv garantovaných ústavou, listinou a dohovorom a navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces [redacted]..., garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.06.2015, sp. zn. 8Cdo/180/2015, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.04.2013, sp. zn. 14Co/405/2010-483, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 18.05.2010, sp. zn. 11C/13/2009-377, porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.06.2015, sp. zn. 8Cdo/180/2015, ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.04.2013, sp. zn. 14Co/405/2010-483, a rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 18.05.2010, sp. zn. 11C/13/2009-377, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť [redacted] ako sťažovateľovi trovy konania vo výške 867,94 EUR do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej navrhuje, „... aby Ústavný súd Slovenskej republiky dočasným opatrením: odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.04.2013, sp. zn. 14Co/405/2010-483 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 18.05.2010, sp. zn. 11C/13/2009-377“.

Návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí sťažovateľ odôvodňuje takto: „Keďže na základe vyššie uvedených dôvodov uplatnených sťažovateľom v ústavnej sťažnosti je možnosť, že napadnutý Rozsudok Krajského súdu, ako aj Rozsudok Okresného súdu budú, spoločne s Uznesením vydaným Najvyšším súdom, zrušené, a že výkonom Rozsudku Krajského súdu v spojení s Rozsudkom Okresného súdu by mohlo súčasne prísť k neodstrániteľnému zásahu do práv sťažovateľa, navrhujeme, aby Ústavný súd SR

rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutých právoplatných rozhodnutí. Tento návrh odôvodňujeme tým, že výkon právoplatného Rozsudku Krajského súdu v spojení s Rozsudkom Okresného súdu by znamenal pre sťažovateľa ujmu spočívajúcu v úkonoch navrhovateľa smerujúcich k vymoženiu pohľadávky navrhovateľa aj v takom prípade, ak by Rozsudok Krajského súdu v spojení s Rozsudkom Okresného súdu bol Ústavným súdom SR zrušený a následne by bolo právoplatne rozhodnuté o vrátení veci na ďalšie konanie na Okresnom súde Bratislava III.

...

Ujma, ktorá by mohla takýmto postupom navrhovateľa, resp. súdneho exekútora sťažovateľovi vzniknúť, je väčšia ako ujma, ktorá by mohla vzniknúť tretím osobám v prípade odkladu vykonateľnosti Rozsudku Krajského súdu v spojení s Rozsudkom Okresného súdu, pričom takýto odklad vykonateľnosti nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto treba považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, I. ÚS 140/03).

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením princípu právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 180/2015 z 18. júna 2015, ako aj rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 405/2010-483 z 23. apríla 2013 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 11 C 13/2009-377 z 18. mája 2010, ktorým bolo vyhovené žalobe navrhovateľa [REDAKOVANÉ] proti sťažovateľovi ako odporcovi a sťažovateľ bol zaviazaný na zaplatenie sumy 19 032,38 € s úrokom z omeškania vo výške 13 % od 25. februára 2003 do zaplatenia, ako aj dohodnutého úroku vo výške 2 503,49 € a zároveň na náhradu trov konania vo výške 100 %.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Uplatnenie toho práva je podmienené splnením príslušných zákonných podmienok podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 51 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Text ústavnoprávnej úpravy práva na súdnu a inú právnu ochranu obsiahnutý v listine je identický s textom ústavnoprávnej úpravy práva na súdnu a inú právnu ochranu obsiahnutom v II. hlave ústavy. Preto výklad a aplikácia čl. 36 ods. 1 listiny je identická ako výklad a aplikácia čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch... Článok 6 ods. 1 dohovoru upravuje právo na spravodlivý súdny proces (spravodlivé konanie pred súdom).

Ústavný súd už konštatoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, t. j. právo na spravodlivý proces sa nezaručuje iba čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale je implikované aj v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a to v čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 71/97, III. ÚS 53/09-36). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu medzi základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 dohovoru nie je zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne.

Článok 46 ods. 1 ústavy zakotvuje právo na súdnu a inú právnu ochranu. Právo na súdnu ochranu ako zásada výkonu súdnictva znamená, že každý, koho právo je ohrozené, dotknuté či porušené, môže sa obrátiť so žiadosťou o nápravu na nestranný a nezávislý súd.

V čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy sa *expressis verbis* zakotvuje právo na súdnu ochranu s tým, že „podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon“. Zákonmi upravujúcimi podrobnosti o súdnej ochrane sú jednak zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a jednak procesné predpisy, ako napr. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“), (PL. ÚS 38/99). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia plynú (PL. ÚS 21/00). Právo na súdnu ochranu v zmysle dohovoru a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) chápané ako právo na spravodlivý proces je vykladané od prípadu *Golder v. Spojené kráľovstvo* (rozhodnutie z 21. 2. 1975) ako právo na prístup k súdu, právo na súd určitej kvality so zárukami jeho nezávislosti a nestrannosti a právo na spravodlivé súdne konanie.

Podstatou základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa ústavného súdu poskytnutie ochrany procesnému, ako aj hmotnému právu účastníka súdneho konania. Rešpektujúc túto podstatu z uvedeného ústavného článku ústavný súd vyvodzuje prísny zákaz odmietnutia spravodlivosti (*denegationis iustitiae*). Zákaz odmietnutia spravodlivosti v podobe príkazu rozhodnúť o uplatnenom hmotnom práve účastníka súdneho konania má svoj základ v požiadavke na poskytnutie účinnej ochrany uplatnenému právu. Povinnosť „rozhodnúť“ znamená vo väčšine prípadov formulovať autoritatívnym spôsobom záväzný

názor konajúceho súdu o predmete konkrétneho konania, čo sa prejavuje vo výroku súdneho rozhodnutia ako individuálneho právneho aktu. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dochádza vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. I. ÚS 35/98, II. ÚS 81/01, III. ÚS 53/09-36). Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v konaní. Takýmto predpisom je aj Občiansky súdny poriadok.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Podľa § 157 ods. 2 OSP súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a ústavne akceptovateľné.

V súlade s uvedeným ustanovením Občianskeho súdneho poriadku je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí súdov, na ktorých konanie predchádzalo konaniu na súde, ktorého rozhodnutie sťažovateľ napáda, nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku

komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd pripomína, že ústava rozdeľuje ochranu základných práv a slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (II. ÚS 122/05, III. ÚS 53/09) ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, *mutatis mutandis* I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00,

I. ÚS 17/01) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Uvedené zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v prejednanej veci.

Zásadná námietka sťažovateľa sa odvíja od tvrdenia, že „*Sťažovateľ v rámci konania na prvostupňovom aj odvolacom súde namietal viaceré porušenie procesných pravidiel zo strany tak Okresného súdu Bratislava III aj Krajského súdu v Bratislave, pričom tieto vyjadril v písomných vyjadreniach adresovaných Okresnému súdu Bratislava III, a najmä v Odvolaní podanom Krajskému súdu v Bratislave. Napriek početným námietkam sťažovateľa, ktoré smerovali tak voči nedostatočne vykonanému dokazovaniu či neúplne zistenému skutkovému stavu, ako aj voči nesprávnemu právnemu posúdeniu veci zo strany Okresného súdu Bratislava III, Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí o Odvolaní uviedol, že k vypracovaniu písomného vyhotovenia Rozsudku Krajského súdu pristúpil na základe ust. § 213 ods. 1 OSP, pričom zároveň na prejednanie danej veci nenariadil pojednávanie... podľa ust. § 214 ods. 1 písm. a) OSP.*“. Krajský súd v Bratislave ďalej výslovne v rámci odôvodnenia rozsudku krajského súdu uviedol, že „*sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa, ako aj s jeho vyhodnotením dôkazov vo veci*“ *Krajský súd v Bratislave takýmto postupom zvýhodnil navrhovateľa...*“.

Podľa sťažovateľa „... *odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí riadne nevysporiadal s dôvodmi, pre ktoré sa stotožnil s rozhodnutím prvostupňového súdu (ktorý svoje rozhodnutie taktiež riadne neodôvodnil), a tým odňal sťažovateľovi právo na dostatočné a zrozumiteľné odôvodnenie rozhodnutia súdu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR*“.

Vo vzťahu k namietanému zásahu do v sťažnosti označených ustanovení ústavy, listiny a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu sťažovateľ uviedol, že „*namietal v Dovolaní najmä tú skutočnosť, že v rámci konania, ktoré predchádzalo vydaniu Rozsudku Krajského súdu, Krajský súd v Bratislave porušil procesné práva sťažovateľa ako*

účastníka konania, keď doplnil vykonané a ukončené dokazovanie Prvostupňového súdu v rámci odvolacieho konania v zmysle ust. § 213 ods. 4 OSP, pričom ale zároveň na prejednanie danej veci nenariadil pojednávanie podľa ust. § 214 ods. 1 písm. a) OSP, čím došlo k porušeniu procesných práv účastníka v zmysle ust. § 237 písm. f) OSP“.

Podľa sťažovateľa „V prípade, ak by aj Najvyšší súd považoval námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia jeho procesných práv v zmysle ust. § 213 a 214 OSP za irelevantné, mal svoje závery náležité odôvodniť...“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ zastáva názor, že uvedené všeobecné súdy porušili jeho základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Ústavný súd po preskúmaní skutkových a právnych záverov vyslovených v napadnutom uznesení najvyššieho súdu a napadnutom rozsudku krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu dospel k záveru, že tieto sú ústavne konformné.

Ústavný súd považuje za potrebné na tomto mieste pripomenúť, že vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu nepovažoval v súlade s judikatúrou ESLP sťažnosť v tejto časti za oneskorenú, pretože lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu je v prípadoch odmietnutia dovolania dovolacím súdom považovaná za zachovanú (pozri rozsudok ESLP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54 a tiež napr. I. ÚS 611/2014, I. ÚS 563/2014).

Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi, ku ktorým dospel okresný súd, a s jeho odôvodnením. V napadnutom rozsudku krajský súd uvádza: *„Súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci potrebný na rozhodnutie (§ 120 O.s.p.), vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 O.s.p.). S odôvodnením napadnutého rozsudku sa odvolací*

súd v celom rozsahu stotožňuje. Rozhodnutie prvostupňového súdu dáva odpovede na všetky otázky dôležité pre rozhodnutie, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné.“

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej uvádza: „*Námietky odporcu uvedené v jeho odvolaní neobstoja. Je možné konštatovať, že s ich prevažnou väčšinou sa už dostatočne vysporiadal súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v sporovom konaní musia účastníci v zmysle § 120 O.s.p. pre úspech v spore predovšetkým tvrdiť relevantné a konkrétne skutočnosti a dostatočne ich preukázať. Navrhovateľ, ktorého v prvom rade zaťažuje dôkazné bremeno, v konaní dostatočne preukázal rozhodujúce skutočnosti. Teda, že v januári a februári 2001 požičal odporcovi čiastky 300 000,- Kč a 10 000,- DM, a že sa dňa 24.2.2001 písomne dohodli na ročnom úroku vo výške 60.000,- Kč, ako aj na termíne vrátenia pôžičky dňa 24.2.2003. Zo všetkých dôkazov vyplynulo, že peniaze boli poskytnuté ako pôžička. Obaja účastníci podpísali listinu nazvanú ako zmluva o pôžičke, pričom je v nej odkaz na § 657 Občianskeho zákonníka. Z toho zároveň vyplýva, že požičané peniaze treba aj vrátiť.*

...

K argumentácii a námietkam odporcu o dvoch samostatných pôžičkách, o nesprávnom právnom posúdení písomnosti označenej ako Zmluva o pôžičke II, odvolací súd dopĺňa, že odporca neuviedol, aké dôsledky by mali z týchto jeho tvrdení vyplývať. Aj podľa názoru odvolacieho súdu ide len o účelové tvrdenia odporcu. Odvolací súd má rovnako za to, že v danom prípade došlo k reálnemu odovzdaniu konkrétnej sumy peňazí, k dohode o úroku, a k dohode o termíne vrátenia pôžičky. Boli tak preukázané a splnené všetky podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd nemohol súhlasiť ani s argumentáciou odporcu v odvolaní, že preukázal, že pôžička bola simulovaným úkonom. Všetky dôkazy svedčili o opaku. Odporca nepredložil, ani nenavrhol súdu žiadny presvedčivý dôkaz o simulácii. Odporca sa nezúčastnil ani jedného pojednávania, hoci jeho právny zástupca opakovaním navrhol jeho výsluch ako účastníka konania, keďže si bol zrejme vedomý významu tohto dôkazu. Odporca sa tak vlastnou vinou sám zbavil možnosti ponúknuť súdu aspoň jeden priamy dôkaz o tvrdenej simulácii...

Ani z predloženej písomnej výpovede účastníka konania - odporcu vôbec nevyplýva, že v danom prípade išlo o simuláciu. Odporca v nej len inak než navrhovateľ interpretuje ich

podnikanie, a kladie si otázky o výhodnosti uzatvorených zmlúv. Pritom chýba jeho jasné a priame stanovisko, skutkový popis, a najmä chýba uvedenie podstatného faktu, aký úkon sa zakrýval. Odporca len uviedol, že suma mu bola poskytnutá ako súkromná, a že nebolo predmetom ich dohody jej použitie ani na jeho vtedajšie podnikanie, ani ako investícia. Tieto všetky skutočnosti potvrdzujú správnosť záverov súdu prvého stupňa, že nešlo o simuláciu. Ostatnými nepriamymi listinnými dôkazmi odporca simuláciu nepreukázal, a k opačnému záveru sa nedalo dospieť ani v ich vzájomnej súvislosti. Úmysel spoločne podnikat', resp. zúčastniť sa na podnikaní inej osoby, nevyklučuje sám osebe poskytnutie pôžičky.

...

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok v priznávajúcej časti podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.“

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie. Najvyšší súd v napadnutom uznesení, ktorým dovolanie v priznávajúcej časti odmietol, uvádza, že „dovolanie odporcu smeruje jednak proti potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu (priznávajúcej istinu vo výške 19 032, 38 € s úrokom z omeškania vo výške 13 % od 25. februára 2003 do zaplatenia, dohodnutý úrok vo výške 2 503, 49 € v spojení s trovami konania), prípustnosť ktorého z ustanovenia § 238 O. s. p. vyvodit' nemožno. Dovolací súd v tejto časti dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O. s. p.) a napadnutá potvrdzujúca časť rozsudku odvolacieho súdu nevykazuje ani znaky rozsudku odvolacieho súdu uvedeného v § 238 ods. 3 O. s. p. So zreteľom na to, by dovolanie odporcu v tejto časti bolo procesné prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p. V prípade výskytu týchto väd je totiž dovolanie účastníka prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, bez ohľadu na formu a spôsob jeho rozhodnutia (pozri napr. R 34/1995, R 117/1999, rozhodnutia uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe* pod č.23/1998,38/1998).“.

...

Najvyšší súd náležite sa vporiadajúc s námietkami sťažovateľa uvedenými v dovolaní v napadnutom uznesení ďalej uviedol, že „Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd vyhlásil rozsudok 23. apríla 2013 bez nariadenia ústneho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), pričom oznámenie o mieste a čase vyhlásenia rozsudku bez nariadenia pojednávania (§ 156 ods. 3 O. s. p.) bolo vyvesené na úradnej tabuli súdu 28. marca 2013 (čl. 480 spisu).

V danej veci nešlo o žiaden z prípadov uvedených v citovanom § 214 ods. 1 O. s. p., kedy by bolo treba na prejednanie odvolania nariadiť pojednávanie.

Teda tým, že odvolací súd rozhodol o odvolaniach účastníkov konania bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), neodňal odporcovi možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).“.

Vo vzťahu k povinnosti náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že «zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudkov vyplývajú z § 157 ods. 2 O. s. p. Jeho účelom je predovšetkým doložiť správnosť rozsudku, zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozsudku. Z hľadiska úplnosti odôvodnenia rozsudku sa žiada, aby odôvodnenie obsahovalo najmä stručné a výstižné prednesy účastníkov a ich konečné návrhy, dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočnosti, ktoré mal preukázané a právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení.

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa vo vzťahu k priznaným nárokom v spojení s trovami konania. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu v tejto časti a súhlasil s argumentáciou ním použitou („súd prvého stupňa dostatočne zistil

skutkový stav veci potrebný na rozhodnutie, vec posúdil správne po právnej stránke, rozhodnutie prvostupňového súdu dáva odpovede na všetky otázky dôležité pre rozhodnutie“). Vysporiadal sa aj s jednotlivými odvolacími námietkami odporcu, ktoré vyhodnotil za nedôvodné. Vzhľadom na to sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa v tejto časti a jeho odôvodnenia, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Na zdôraznenie správnosti a presvedčivosti odôvodnenia v tejto časti napadnutého rozsudku vo vzťahu k námietkam odporcu doplnil aj ďalšie dôvody, čo mu ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. tiež umožňuje.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v uvedenej (vyhovujúcej) časti odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o dôvodnosti návrhu v uvedenej časti. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa vo vyhovujúcej časti zrozumiteľne a podrobne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O. s. p.) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Pokiaľ ide o námietku odporcu spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.».

Najvyšší súd v napadnutom uznesení napokon konštatoval, že odporca namietal aj inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne posúdenie veci [§ 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP]. Vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa najvyšší súd uvádza: „Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený

skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytykané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam odporcu z hľadiska správnosti ich právnych záverov v uvedenej časti . To isté sa týka aj tzv. inej vady konania, majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorú možno namietať len v procesné prípustnom dovolaní, o taký prípad v potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu nešlo.“

Ústavný súd po preskúmaní námietok uvedených v sťažnosti dospel k záveru, že najvyšší súd a krajský súd spolu s okresným súdom dali jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní pred príslušnými všeobecnými súdmi nastolil. Tak najvyšší súd v napadnutom uznesení, ktorým odmietol v priznávajúcej časti dovolanie sťažovateľa, ako aj krajský súd spolu s okresným súdom v konaní vo veci sťažovateľa neponechali bez povšimnutia argumenty sťažovateľa, ktoré majú pre vec podstatný význam, a napadnuté

uznesenie najvyššieho súdu a rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu spĺňajú všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia a jeho prípadnej arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti.

Ústavný súd rovnako považuje za potrebné na tomto mieste pripomenúť, že podľa judikatúry ESĽP čl. 6 ods. 1 dohovoru síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr.: rozsudok ESĽP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, bod 61). Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Okrem iného je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré účastník konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (napr. rozsudok ESĽP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprerokuje každú podrobnosť tvrdenú účastníkom konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prerokovania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo účastníka konania byť vypočutý a aby súd posúdil tvrdenia účastníka konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, str. 67, 74). Odvolací súd sa tiež pri zamietnutí odvolania v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESĽP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

Ako už bolo uvedené, skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu

a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a sú v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd a krajský súd spolu s okresným súdom sa dostatočne vyrovnali s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa náležitého zistenia skutkového stavu a právneho posúdenia veci. Podľa ústavného súdu nemožno dospieť k názoru, že by napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu bolo potrebné považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne vo vzťahu k predstretým námietkam sťažovateľa. Bolo nepochybne v právomoci najvyššieho súdu a krajského súdu v spojení s okresným súdom vykladať a aplikovať príslušné zákonné ustanovenia spôsobom, akým sa to vo veci sťažovateľa stalo. Skutkové a právne posúdenie sťažovateľovej veci zo strany najvyššieho súdu a krajského súdu v spojení s okresným súdom sú ústavne akceptovateľné a nemajú znaky svojvôle alebo arbitrárnosti.

Ústavný súd považuje na tomto mieste za potrebné opätovne zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému krajský súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu spĺňajú požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), rešpektujúc pritom svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi

predpismi konania v predmetnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Skutočnosť, že najvyšší súd a krajský súd v spojení s okresným súdom v napadnutých rozhodnutiach zaujali právny názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ich názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť ich právny názor svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05-106). Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 8 Cdo 180/2015 z 18. júna 2015 a krajský súd svojím rozsudkom č. k. 14 Co 405/2010-483 z 23. apríla 2013 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 11 C 13/2009-377 z 18. mája 2010 takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu nedopustili.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že nie je daná možnosť, aby najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 8 Cdo 180/2015 z 18. júna 2015 a krajský súd svojím rozsudkom č. k. 14 Co 405/2010-483 z 23. apríla 2013 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 11 C 13/2009-377 z 18. mája 2010 porušili sťažovateľovo právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, reálnosť ktorej by ústavný súd mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť sťažovateľa v celej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie princípu právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy, treba pripomenúť, že ustanovenia tohto článku ústavy sú súčasťou základných princíпов ústavy a vzhľadom na to nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych konaniach (I. ÚS 176/07) o porušení základných práv a slobôd uvedených v druhej hlave ústavy (m. m. II. ÚS 821/00, I. ÚS 485/2010). Ústavný súd z rovnakého dôvodu odmietol aj túto časť sťažnosti sťažovateľa.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti.

Odmietnutím je sťažnosť sťažovateľa vybavená v celom rozsahu vrátane jeho návrhu na vydanie dočasného opatrenia, ktorého vydanie prichádza do úvahy len v prípade sťažnosti prijatej na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2016